

Een van de eersten die toen door Haeck persoonlijk naar de Belgische grens werd gebracht, vlak bij Eysden in Zuid-Limburg, werd in België of Frankrijk gegrepen en naar zijn kamp bij Munster teruggebracht. Hij gaf daar aan aspirant-vluchtelingen de adressen van de twee Twentse boeren die hem met Haeck in contact gebracht hadden. Het gevolg was dat verscheidene anderen, na hun ontsnapping, de boerenhoeven wisten te vinden – Haeck hielp hen dan verder. Hij werd dus als het ware de organisator van deze Twentse ‘pilotenlijn’.¹ Pastoor Vullings nam in midden-Limburg een overeenkomstige taak ter hand. Daarbij kreeg deze spoedig belangrijke hulp van kapelaan J. J. Naus uit Venlo. Ook ging hij samenwerken met Martinus A. M. (‘Bob’) Bouman, hoofdcontroleur van de Centrale Crisis-Controledienst te Roermond. Bouman bezat niet alleen een auto maar moest bij zijn dagelijks werk een groot deel van de provincie Limburg doorkruisen. Hij bouwde daar en in het oostelijk deel van Noord-Brabant een organisatie van mensen op van wie het aan anderen bekend werd dat men ontsnapte militairen die men aan de kant van de weg aantrof, veilig naar hen toe kon brengen. Bouman haalde hen dan op; hij bracht hen aanvankelijk als regel naar de Belgische grens bij Neeritter, ten zuidoosten van Weert: er was hier in de eerste tijd maar weinig controle.

De problemen waarmee mensen als Haeck, Olde Loohuis, Vullings, Naus en Bouman te maken kregen, moeten wij niet onderschatten. De ontsnapte krijgsgevangenen bezaten geen enkel in Nederland bruikbaar identiteitsbewijs. Dat maakte hen kwetsbaar bij controle. Bovendien konden zij geen levensmiddelenbonnen krijgen. Nu lag het voedselprobleem in deze agrarische delen van Nederland niet zo moeilijk, maar het was vaak bijvoorbeeld wel al een hele toer om voor degenen die men de grens over wilde helpen, gedragen kleren te vinden die hun pasten en die zij in plaats van hun militaire plunje konden aantrekken. En toch: de taak werd ter hand genomen, de ‘pilotenhulp’ kwam op gang.

Er waren in Limburg nog meer organisaties voor: er was er een van Erkens, leider van de spionagegroep ‘Roodkapje’, die via Eysden in contact stond met Belgische illegale groepen; er was een tweede van kapelaan E. A. F. Goossens te Echt tussen Roermond en Sittard, die na enige tijd de ‘piloten’ van de groep-Haeck overnam; er was een derde van J. H. J. Sangen, ambtenaar van de rijksverkeersinspectie te Hoensbroek, die zijn ‘piloten’ de grens liet passeren bij Slenaken waar ze door een Belgische illegale groep opgevangen werden – er waren er vermoedelijk nog wel meer.

¹ Er is in '41 op gelijke wijze van Oldenzaal uit een ‘pilotenlijn’ opgebouwd door de familie Olde Loohuis. Het Nederlandse eindpunt van deze lijn lag bij Goirle.